No. 49. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 23 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Onderscheidene bladen hebben dezer dagen aangedrongen om nu, bij of vóór de behandeling van het project van grondwet, door de staats-commissie den Koning overhandigd en tot groote tevredenheid van allen, die het waarachtig welzijn des lands bedoelen, terstond openbaar gemaakt en alom verkrijgbaar gesteld, van het regt van petitie in de ruimste maat gebruik te maken; opdat alzoo blijke, dat de natie, door de revolutie-stormen van het overige Europa *wakker geschud*, thans waarlijk *waakt* en een tot hiertoe ongekend levensgevoel ontwaart; waardoor zij thans ziet, dat de instellingen, waaronder zij leeft, gansch verouderd en versleten zijn en het voorstel door vijf *wakkere* mannen gedaan, hare belangstelling zoo heeft ingenomen, dat zij de aanneming van hetzelve behoudens ettelijke wijzigingen van ondergeschikt belang, begeert.

Ook wij zijn overtuigd, dat er behoort gepetitioneerd te worden, maar aan wie?

Zullen wij petitioneren aan de nog aanwezige Staten-Generaal, die, op weinige uitzonderingen na, steeds hebben geijverd, om te behouden, al wat er verkeerds in onze vorige grondwet bestond; — die, door hunne behoudzucht, het land met rassche schreden ten ondergang voerden; — die de slaven waren van ministers, wier bekrompen doorzigt, door trotschheid en overmoed tot volslagen blindheid overgegaan, elken vooruitgang, hoe zeer ook door den loop der omstandigheden gewettigd en gevorderd, met elk middel, hoe onedel ook, tegenstreefden en dwarsboomden: — zullen wij petitioneren bij eene Kamer, wier zwakheid en karakterloosheid haar steeds aan den leiband deed loopen van elk ministerie, al ware het ook, dat het volgende de meest tegenstrijdige meeningen van het voorgaande voorstond en verdedigde; — wij petitioneren aan eene Kamer, die de pogingen der moedige negen mannen, strekkende om het Nederlandsche volk uit deszelfs slavernij te verlossen, voor holle theorien verklaarde en dezelve met verachtelijke verwatenheid afwees; — aan eene Kamer, die thans algemeen wordt erkend, het Nederlandsche volk niet te representeren; die, alleen door kleingeestige vrees, om niet buiten de bestaande vormen te geraken, alsnog bestaat; die, met eene mindere maat van karakterloosheid, of door zelf eene eervolle demissie te vragen, of door eene buiten haar bestaande magt, reeds sedert eenige weken niet meer zou geweest zijn.

Zullen wij bij dusdanige Kamer petitioneeren? Neen, zeggen wij, driewerf neen! Het Nederlandsche volk is zoo diep niet gezonken, dat het regten, die het onbetwistbaar toekomen, als genade afbedelen zal. Wij zullen wachten met geduld, en vreezen, ook zonder petitionement aan de Kamer, de verwerping niet.

Och! had de Kamer, tot behoud van eigen eer, eerbiedig hare demissie aan den Koning gevraagd! — zij zoude dan nu niet, een project van grondwet goed te keuren hebben, vroeger door haar, als te vrijzinnig en vol van dwaze bespiegelingen verworpen, en wij zouden nu reeds, door een voorloopig kies-reglement eene dubbele Kamer in vrijzinnigen geest hebben gekozen, die beter in staat zou geweest zijn, het werk der commissie te beoordeelen, dan deze Kamer: *die aan den boezem der natie niet is gekweekt, die door de moedermelk der vryheid niet is gevoed.*

Zullen wij petitioneren aan den Koning? Maar waartoe zal dit petitionement strekken? Zal het moeten dienen, om meer nog van Hem te vragen dan Hij gedaan heeft? Heeft Hij dan de commissie niet vrij gelaten en verklaard genoegen te zullen nemen met al die veranderingen, die er in onze grondwettige instellingen naar eisch des tijds mogten worden gevorderd? Heeft Hij zich dan niet aan het hoofd dergenen gesteld die afbraak der oude en opbouwing van nieuwe fondamenten voor ons staatsgebouw verlangden? Zeide Hij door zijne boodschap aan de Kamer niet, dat Hij zich aan het hoofd der beweging stelde? O! hadden de weinigen in ons land, die in het jaar 30 begrepen, dat de Belgen het ware pad ter regeneratie insloegen, hunnen stem toen zóó kunnen verheffen, dat zij Hem, door de Belgen afgewezen, (ook toen was het té laat!) hadden kunnen bidden, zich aan het hoofd eener vooruitgaande beweging bij ons te plaatsen; achttien jaren reeds hadden wij in het genot verkeerd dier vrijzinnige instellingen, om welke ter wereld te brengen wij nu de smartelijkste barensweeën doorstaan. Dankadressen aan den Koning had de natie in massa behooren te zenden, toen Hij Zijne vrijmagtige verklaring aan den voorzitter der Kamer gaf. Hem thans met petitionement lastig te vallen, achten wij, zoo niet voor onvoegzaam, minstens voor doelloos.

Zullen wij petitioneren aan de dubbele Kamer, wanneer die zich zal hebben geconstitueerd? Door de instrumenten van het gevallen behoud gekozen, zal het tijdelijk deel der Kamer of uit vrees, door laffe keuze, bestaan uit vrijzinnigen en waartoe dan gepetitioneerd? of uit hoop op retroactie uit behoudslieden en wat zal ons petitionement dan baten? Kan men verwachten door petitien hen te overtuigen, die door de roepstem des Konings nu nog niet zijn overtuigd geworden? die onze véeljarige pogingen eindelijk door WILLEMS goedkeuring bekroond met verachting hebben bejegend en nu nog met verfoeijing achtervolgen? Gevoelt gij het, Nederlanders! in welk abominabel parket, wij door eene halve revolutie zijn geraakt? welke moeijelijkheden er nog zullen door te worstelen zijn, eer wij de vrijheid, die ons toekomt, zullen hebben erlangd? Welaan dan, strijders voor vrijzinnigheid! vrienden van redelijke vrijheid! alom gepetitioneerd, maar niet op eene regtstreeksche, ons vernederende wijze.

Wij achten daartoe bevordelijk, dat op zoo vele plaatsen mogelijk, één, twee of drie, die de algemeene achting wegdragen zich, als eerste onderteekenaars, plaatsen onder eene gemotiveerde adhaesie aan het project van het vijf-manschap; welke adhaesie tot algemeene onderteekening, ter bevoegder plaatse zal worden nedergelegd, om, in der tijd, met eene massa van onderteekeningen, zoo wij hopen, aan de dubbele Kamer te worden toegezonden. Zoo zal het Nederlandsche volk zijnen wil openbaren op eene wijze die zijne eer niet krenkt.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— Volgens de *Gazeta Piemontesa* is het hoofd-kwartier van *Karel Albert* naar Volta verlegd. Het nadert dus allengs de muren van Mantua. Het leger ontvangt 5 000 man versterking uit Toskanen. 12,000 man Napelsche linie-troepen werden te Pavia verwacht. De voorhoede was reeds te Brescia aangekomen.

In Trente (Italiaansche Tyrol), dat nog in de magt der Oostenrijkers is, werd dagelijks een opstand verwacht.

— Men zegt, dat de hoogw. heer *Roothaan*, pater-generaal der Jesuiten, naar Londen is vertrokken; het zou echter nog niet bepaald zijn, of hij daar bepaaldelijk blijven, dan wel of hij naar Noord-Amerika vertrekken zal.

— In Venetie wil een vrouwenbataillon zich aan de burgerwacht aansluiten.

DUITSCHLAND.

— Het geheele Duitsche leger in Sleeswijk bedraagt thans 26,000 man en 60 kanonnen. De Denen kunnen 20 à 21,000 man met 96 kanonnen daar tegenoverstellen, behalve 10 fregatten enz., en een aantal kanonneerbooten, welke de kusten verontrusten, de havens bedreigen en daardoor het bondsleger dwingen kunnen om deszelfs magt op verschillende punten te verdeelen.

— Van Altona schrijft men den 10. April. « In weerwil van Denemarkens betuigingen van het tegendeel wordt de Oostzee door Deensche kapers onveilig gemaakt, reeds zijn Pruissische en Mecklenburgsche schepen in de Sond door kapers opgebragt.

— Uit de Russische binnenlanden verneemt men dat het volk aldaar door de Popen gefanatiseerd wordt tot eenen aanstaanden godsdienst-oorlog tegen het revolutionnaire Europa. De Popen verkondigen aan de lieden, dat het Christendom in het *niet* Russisch Europa afgeschaft is, dat de roomsche paus de regtgeloovige kerk wil omver werpen, en dat de Franschen benevens een deel van Duitschland het heidendom hebben uitgeroepen, enz.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 17. April. Den 14. des avonds hebben te St. Etienne betreurenswaardige tooneelen plaats gehad. Eenige vrouwen, verbitterd over eene loonsvermindering door de concurrentie der kloosters te weeg gebragt, begaven zich naar die gestichten. De mannen volgden haar; de weefstoelen werden verbrijzeld op de markt gebragt en verbrand. De nationale garde kwam onder de wapenen, om de rust te herstellen en het vernielingswerk tegen te gaan. In den strijd, die er ontstond, vielen aan beide zijden onderscheiden dooden en gekwetsten. De stedelijke raad had alle magt verloren. Het volk heeft een anderen raad benoemd. Sedert dat oogenblik zijn de nationale garde en de linietroepen werkeloos gebleven. Den 15. des morgens was de rust hersteld.

— De nationale vergadering te Parijs zal op den eersten paaschdag, op het uur der verkiezingen ter harer verdediging hebben: 190 duizend man nationale garde van de stad, 40 duizend man van de omliggende gemeenten, 24 bataillons mobile garde, ieder van 600 man, 20 duizend man troepen, die eerstdaags verwacht worden dus te zamen de ontzettende magt van 264,400 man.

— In den avond van den 16 heeft er, zoo als men wel gedacht had, eene volks-vertooning te Parijs plaats gehad, waarop al de legioenen der nationale garde weder zijn bijeengekomen; de optogt duurde een paar uren, doch bragt geene wanorde voort. De kreeten van: « weg met de communisten, weg met de leêgloopers, leve het voorloopig bewind, leve *Lamartine* en de republiek!" werden door de vele duizende nationale garden en het meerendeel des volks aangeheven.

Parijs was als met een tooverslag geïllumineerd, en de uitslag van dezen dag is gunstig voor de gematigden gebleven. De heer *Lamartine* heeft de nationale garde toegesproken en met veel vuur op het behoud van eendragt en vertrouwen aangedrongen, den thans verworven uitslag de schoonste sedert de omwenteling genoemd. « Tijdens de eerste republiek (sprak hij onder anderen) was er een noodlottig woord, dat alles deed ten ondergaan en de beste burgers er toe bragt om elkaâr te miskennen en te vernielen! Dat woord, het was *wantrouwen!* En toch liet zich dit verklaren, door den toestand van het bedreigde vaderland, door het bestaan van een buitenlandsch verbond en binnenlandsche vijanden.

« Thans, na de eenvoudige verklaring van onze beginselen, van broederlijke volksheerschappij van eerbiediging van anderen nationaliteit, den gezigteinder van Frankrijk over geheel Europa heeft uitgebreid, en de volken ons de vriendenhand toesteken, in plaats van het zwaard, nu de Fransche republiek allerwege zonder tegenstand van binnen is aangenomen en aan allen eigendom, veiligheid en vrijheid verzekert, nu is er slechts één woord, dat met dien toestand overeenkomt, en dat woord is, *vertrouwen! (ja, ja, vertrouwen in de regering!)* Schrijft dat woord op uwe banieren en in uwe harten! laat dit het wachtwoord zijn voor alle burgers in gansch de republiek, en dan is zij behouden!" *(ja, ja.)*

Genoegzaam alle dagbladen zijn verheugd over den afloop van den dag en ter beurze is daarop eenige rijzing gevolgd, welke aanzienlijker zou geweest zijn, indien men van de afschaffing der zout-belasting geene finantiële moeijelijkheden vreesde.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 18. April. De Hooge Raad, kamer van strafzaken, heeft bij arrest van heden, *verworpen* het beroep in cassatie van *G. Verploegh*, die, gelijk bekend is, bij vonnis der arrond. regtbank alhier, ter zake van opligting (het ontvangen van gelden onder het valsche voorgeven dat hij ambten of posten kon bezorgen) tot twee jaren gevangenisstraf, enz. is veroordeeld welk vonnis bij arrest van het prov. hof in Zuid-Holland is bevestigd.

— Meer en meer zijn de berigten geruststellende ten aanzien van eenen Europischen oorlog. Elk potentaat heeft in zijn eigen rijk ook genoeg te doen, dan dat hij zich nog met zijn buurman zou bemoeijen. Intusschen zijn velen diep ongelukkig geworden door de Europesche beroeringen. Zij, die hun vermogen, in plaats van in handel, nijverheid of soliede grondbezittingen te beleggen, belegd hebben in onzekere publieke fondsen, en daarbij nog windhandel hebben gedreven, zijn er de dupe van geworden; hetwelk tallooze bankroeten ten gevolge heeft gehad, zoo in de hoofdstad als elders. Eene opmerkelijke uitzondering maakt de tweede koopstad des rijks: Rotterdam. Men heeft daar van geen enkel faillissement vernomen; hetwelk ongetwijfeld daaraan moet toegeschreven worden, dat de voorname kooplieden dier stad, zich weinig met windhandel hebben ingelaten; maar zich toegelegd hebben op reëlen, soliden handel. Eere Rotterdam!

— HH. DD. HH. de vorst en vorstin von *Metternich* hebben heden morgen, met derzelver gevolg, deze stad verlaten en zich over Rotterdam naar Londen begeven. Men verzekert, dat HH. DD. HH. voornemens zijn, na eenigen tijd, herwaarts terug te keeren.

— Het *Handelsblad* laat zich over het bekend gemaakte ontwerp van grondwet onder anderen aldus uit:

« Ziedaar een beknopt overzigt van het verslag der com-

missie en van het gewijzigde ontwerp van grondwet.

Wij aarzelen geen oogenblik dit werk een meesterstuk te noemen, hetwelk de commissie, en inzonderheid haren voorzitter *Thorbecke*, alle eer aandoet. Het berust op eene juiste kennis van het verleden, op eene krachtige waardering van het heden, en op eene oordeelkundige berekening van de toekomst. De toelichting geeft niet de minste stoffe tot verwijt van onpraktische bespiegeling. Hier en daar zijn min gewigtige feilen van redactie; maar het geheel is voortreffelijk.

Mogen er al enkele weinige punten zijn, waaromtrent wij in meening van de commissie zouden verschillen, aangaande welke wij ons voorbehouden nader eenige bedenkingen in het midden te brengen, het geheel, als stelsel, moeten wij toejuichen, en ons verheugen, dat het vertrouwen, door den Koning en de natie in de leden der commissie gesteld, op zulk eene schitterende wijze is geregtvaardigd geworden.

De ministers zullen dan ook wel niet aarzelen dit ontwerp, schier onveranderd, over te nemen; het voldoet in allen opzigte aan het ideaal, hetwelk de president van den raad zich had voorgesteld: eene britsche constitutie, gewijzigd naar de behoeften van Nederland.

— Men zegt, die *Thorbecke* is een onverzettelijke stijfkop; een tyran in zijn systeem.

— A ha! Zulke menschen kunnen wij niet gebruiken? Want er is niets aan hem te verzetten; met geene diners; met geen geld, met geen lintjes, met geen bejonkheeren, met geen protégés voortschuppen, met geen mooipraten, met geene groote-heeren-engelachtigheid, met geene groote-heeren-duivelachtigheid, met geen pluimstrijken, met geen rugtoedraaijen, met geene *airs*, met geen uitlagchen, met geen dreigen, met geen in-den-arm nemen; met niets.

Maar *Metternich*, kan het best in den Haag uithouden. — Natuurlijk. Het volk is te verstandig en te grootmoedig om hem, den verjaagde vreemdeling, in het minste te deren. En de Haagsche heeren, terwijl de heeren alles mooij beloven (want, veel beloven en weinig geven, enz. enz.); terwijl zij krimpen van angst, en de grootste volksvrienden (in den mond) zijn, evenwel met *gematigdheid* (opdat men hun niet *alle* geloof zou weigeren); de Haagsche heeren genieten nog de laatste opflikkering van den goeden ouden tijd in die onwaardeerbare dagen met eenen *Metternich*, die zich verwaardigde om in den Haag, den kleinen Haag, adem te scheppen.

De oude despoot wist zijne oude soort nog wel vinden.

(*Kal.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

Regtstreeksche verkiezingen.

(*Derde artikel.*)

Wie zich aan een ander spiegelt,
spiegelt zich zacht.

Naar ons voornemen gaan wij over tot de summiere mededeeling van eenige discussien in het Nationaal Congres te Brussel gehouden, over het meerendeel van de artikelen der grondwet, welke wij in een vorig artikel hebben opgenomen.

De heer RAIKEM, als rapporteur, merkte het volgende op:

« Het ontwerp bevat de regtstreeksche verkiezing. Het laat « aan de wet de zorg over, om de verkiezingen en het getal « afgevaardigden te regelen. Men heeft gemeend, dat een en « ander voor verandering vatbaar was."

« Het werk der sectien heeft tot drie vragen aanleiding « gegeven:

« 1°. Zal het getal afgevaardigden bij de grondwet « worden bepaald?"

« 2°. Zal zij het maximum vaststellen?"

« 3°. Zal zij het beginsel aannemen, dat het getal afgevaardigden naar de bevolking zal berekend worden?"

« De centrale sectie heeft de twee eerste vragen ontkennend, « en de derde bevestigend beantwoord. Zij heeft bovendien « gemeend, dat het getal afgevaardigden, naar de bevolking « berekend, de verhouding van één afgevaardigde op de 40,000 « inwoners niet moest te boven gaan."

« De eerste sectie heeft gevraagd dat de onderdom om ver« kiesbaar te zijn op 27 jaren werd bepaald, de 3e sectie « vroeg 30 jaren, de meerderheid der sectien en de centrale « sectie hebben den ouderdom van 25 jaren aangenomen."

« De centrale sectie heeft gemeend, *dat men de keus der « kiezers niet moet beperken tot de inwoners hunner pro« vincien, en dat zij zelve wel zoodanige keuzen zouden « weten te doen, als het meest met hunne belangen zou« den overeenkomen.*"

« Dezelfde sectie is van oordeel geweest, dat de grondwet « moest bepalen, wie verkiesbaar zou zijn," zooals bij het medegedeelte art. 50 is geschied, overeenkomende met art. 75 van het nieuwe Nederlandsche grondwets ontwerp, waarbij de ouderdom echter op 30 jaren wordt voorgesteld.

« Men is verdeeld geweest over de toe te kennen schade« loosstelling. De eerste sectie begeerde *f* 250 per maand, « de meerderheid van de 2e en 6e sectien vroegen *f* 2000 « 's jaars, de 3e sectie *f* 200 's maands, zoolang de zitting « duurde, de 5e sectie *f* 150 's maands, de 7e en 9e sectien « *f* 2500 's jaars, de 8e sectie *f* 2000, de 10e sectie van *f* 1500 « tot *f* 1800. Eenerzijds werd beweerd, dat, zonder schade« loosstelling, *alleen de aristocratie* (1) *of dezulken, welke « op posten aasden* in de Kamer van vertegenwoordiging « zouden worden gebragt, en anderzijds verlangde men zui« nigheid, dus *geene bezoldiging, maar eene schadeloos« stelling*, welke de centrale sectie op *f* 2000 wilde bepaald « hebben." DEVAUX vooral wees bij de discussien op het belang, om ook de middelstanden in de gelegenheid te stellen, aan de vertegenwoordiging deel te nemen, daar de aristocratie reeds in den Senaat werd vertegenwoordigd. — Hij beweerde dat men te 's Hage niet voor *f* 2000 als gedeputeerde had kunnen verblijven. In Frankrijk had de aristocratie doorgedreven, dat de Gedeputeerden niet zouden betaald worden, maar in Noord-Amerika genoten de Kamers 1000 francs daags.

De heer DE FACQZ zeide in de zitting van 6. Januarij 1831 onder anderen: « Door regtstreeksche verkiezingen aan te « nemen, omhelst men een goed stelsel, dat alleen geschikt « is, *om ware vertegenwoordigers aan de natie te geven*, « en verwerpt men voor altoos de verkiezing bij trappen, « door de oude regering voorgestaan. Echter kan de natie « *niet in haar geheel* tot de verkiezing worden toegelaten, « want hoe verleidelijk zulks ook voorkome, het zou onuit« voerbaar wezen. *De census* is de voorname voorwaarde, « om kiezer te zijn, en omdat de bepaling daarvan zoo ge« wigtig is, moet men dezelve niet overlaten aan eene ver« anderlijke wetgeving, soms buigende voor de regering. « De wet behoeft alleen de ruimte tusschen *een maximum* en « een *minimum*, om de census naar de plaatselijke gesteld« heid nader te bepalen."

De heer FORGEUR beweerde dat, bijaldien de kieswet geen deel der grondwet uitmaakte, de bepaling van een maximum en een minimum der census onvermijdelijk was, *omdat daarop het geheele, grondwettige gebouw berust* en toekomstige wetgevers anders het geheele gebouw zouden kunnen omverre werpen. Hij beweerde tevens tegen den heer DE FOERE, dat de bepaling van eene lagere census voor degenen, welke een wetenschappelijk beroep uitoefenden, onbillijk was, omdat zulks een privilegie daarstelde, welke bewering echter ongegrond is, of liever te veel zou bewijzen, want de census zelve stelt dan ook een privilegie daar. Niettemin liet de heer LE HON zich aldus uit:

« Niemand is zoo zeer gehecht aan orde, welvaart en rust « dan hij die eenige gegoedheid heeft, en dus eene census « betaalt, welke die gegoedheid vertegenwoordigd. De ge« leerde behoort tot de geleerde wereld, tot alle natien, en « niet tot de natie, welke hij tijdelijk door zijne kennis voor« licht. Daarenboven de geleerde is *verkiesbaar*, hij zal bij « de wetgeving nuttig zijn; daarbij komt hij als geleerde, « eene hoedanigheid, die op zich zelve niet voldoende is, « om hem aan het vaderland bijzonder te binden."

De heeren LE HON en TRENTESEAUX bemerkten, dat de wet de plaatsen moest aanwijzen tot het houden der kies-vergaderingen, daar de regering deze anders zou kunnen verleggen, om naar bijzondere inzigten de keuzen te doen uitvallen.

Wat de onderdom voor de verkiesbaarheid betreft, merkte de heer RAIKEM op, dat de centrale sectie denzelven daarom ook op 25 jaren voorstelde, omdat de kiezers toch bij magte zijn, om ouderen te kiezen, wanneer zij dien leeftijd niet voegzaam achten.

De bekende JOTTRAND verklaarde zich voor het cijfer van 25 jaren. De heer TRISON merkte op, dat het Nationaal Congres verscheidene aanbevelingswaardige leden van 25 jaren oud bevatte; (2) de heer BARTELEMY, dat PITT slechts 21 jaren oud was, toen hij tot het Engelsch Parlement werd toegelaten. De heer M. ROGIER wilde geen onderdom bepaald hebben. Wanneer men de grenzen zal verdedigen, vraagt men ook niet naar de jaren, allen, die tegen den vijand willen oprukken zijn welkom. BONAPARTE zou niet geworden zijn, wien hij geworden is, wanneer men den leeftijd van 25 jaren had bepaald.

De kiezers moeten het zelf weten.

(*Vervolg hierna.*)

(1) GARNIER PAGES, wiens getuigenis in deze wel niet verdacht kan zijn, merkte onlangs aan, *dat het eene echt aristocratische instelling was, om publieke diensten om niet te vorderen*, als strekkende tot uitsluiting van allen, die geen rijkdom, of althans geen onafhankelijk vermogen bezitten.

(2) Onder anderen NOTHOMB.

Een woord over de schandtaal van Mr. Robidé van der Aa tegen Mr. A. F. Sifflé.

Om een onschuldig niemand beleedigend gezegde, een achtenswaardig medeburger de gemeenste uitdrukkingen, de laagste scheldnamen naar het hoofd te hooren werpen, door een' gemeenen kerel, gewis, zoo iets wekt onze billijke verontwaardiging op. Maar wordt de man, die zich aan eene dergelijke handelwijze schuldig maakt, gerekend tot het beschaafde gedeelte onzer maatschappij te behooren, is zoodanig iemand zelfs bekend in de letterkundige wereld, dan voelen wij ons gedrongen om met den Franschen dichter uitteroepen: « *Dieu! que les gens d'esprit sont bêtes!*"… of neen, een blos kleurt onze kaken: wij schamen ons over een menschdom, dat op vooruitgang, op verlichting zich beroemen wil!…

Naauwelijks durfden wij onze oogen vertrouwen, toen wij (eerst heden en geheel toevallig) alle de smaadredenen lazen, waarmede de heer ROBIDÉ VAN DER AA, in de *Kamper Courant*, zijn' kunstvriend SIFFLÉ bejegende. Zijn *vriend* zeggen wij, en de heer VAN DER AA zal het niet ontkennen; dat hij den thans zoo diep beleedigden dichter vroeger wel eens plaatjes toezond, uit zijn' *Almanak voor het schoone en goede*, om daarbij eenig dichtstukje te leveren: diens bekwaamheden moet hij toenmaals niet zoo laag geschat hebben! Zouden wij niet haast denken, dat er eenige vete bestond, omdat SIFFLÉ het verzoek om eene bijdrage voor 1848 onbevredigd liet? — Doch ja, dat hij dat alles maar ontkenne, des te beter! De vriendschap toch van eenen ROBIDÉ VAN DER AA kan noch voor SIFFLÉ noch voor iemand anders langer vereerend zijn.

Wij zullen ons niet vermeten het standpunt aan te wijzen, waarop SIFFLÉ in den rei der dichteren staat, maar eenen ROBIDÉ VAN DER AA betwisten wij evenwel de bevoegdheid om hem stoutweg eene plaats in dien rei te ontzeggen. Wat verbeeldt zich die kreupele nahinker van den onbereikbaren VAN ALPHEN toch wel? — Ook indien wij tegenover hem eens den gestrengen regter wilden spelen, met vrij wat meerder regt zouden wij hem kunnen toevoeren, dat de voornaamste verdienste zijner zoogenaamde *kinderversjes* (welke voor het kinderbrein meestal niet bevattelijk genoeg en voor volwassenen een beetje te onbeduidend zijn) daarin bestaat, dat zij de bevallige boekjes van mevrouw VAN MEERTEN eenige bladzijden dikker en den prijs derzelve eenige centen duurder maken.

En de oorzaak dier zoutelooze verwijtselen? — Een verschil in staatkundige begrippen, en nog wel staatkundige begrippen, welke alleen een vreemd land betreffen! — Hebben dan niet alle dingen twee handvatsels? En heeft SIFFLÉ, in een vrij constitutioneel land als het onze, niet het regt om de schuld der omwenteling aan een verkeerd bestuur van den gewezen Franschen koning toeteschrijven, even zoo goed als VAN DER AA om zijne afkeuring over de handelwijze van LAMARTINE te doen hooren? — Voorzeker heeft hij dat regt, en ook dan, wanneer zijne meening op valsche gronden rusten mogt, past het eenen VAN DER AA niet om hem daarover *in het aangezigt te willen spuwen*. Hij zou er vrij wat meerder eere bij ingelegd hebben, bijaldien hij zijne tegenpartij met bedaardheid had zoeken te bestrijden, dan dat hij zich door geheel Nederland als een onbeschofte vlegel heeft doen kennen.

Die verwijtingen van karakterloosheid en draaijerij, van zucht tot oproer en dergelijke, zouden zij ook wel op goede gronden steunen? — Wij, voor ons, houden ons overtuigd, dat SIFFLÉ een te regtmatig gevoel van eigenwaarde bezit, dan dat hij den nek zou buigen voor den lagen geld-aristocraat of voor den adelijken trotschaard zonder zielenadel; wij houden ons overtuigd, dat SIFFLÉ gelijke verachting toedraagt aan den eeuwigen opposant uit zucht tot oppositie, of om den brode, als aan den regeringsman, die zich het vertrouwen der natie onwaardig maakt; wij houden ons daarvan overtuigd, en ten bewijze beroepen wij ons hier op zijn dichtstuk: *Neêrlands dagbladschrijvers*; over een paar jaren in de *Vaderlandsche Letteroefeningen* opgenomen, een dichtstuk, dat SIFFLÉ zich niet schamen moet aan de kritiek van eenen ROBIDÉ VAN DER AA te zien blootgesteld.

Wij schreven deze regelen, gedreven door eene (immers niet laakbare?) neiging, om voor den beleedigden medeburger het harnas aantegespen, en mogt ROBIDÉ VAN DER AA goedvinden om ook ons daarover uitteschelden, wij zullen om zijne smaadredenen glimlagchen, bewust zijnde dat zij hem slechts te dieper zullen doen zinken in de achting van alle weldenkenden.

A. 17. April 1848. Y.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 22. April. Sedert den 20. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Dorothea, J. Rikkes, Odessa, lijnzaad; New Relovery, W. Dawson, New-Castle, steenkolen; Wilhelmine, L. C. Schmidt, Fernambuco, stukgoed; Dorette, H. van der Vliet, Odessa, tarwe; La ville d'Ostende, J. de Nys, Marseille, stukgoed; the Actif, S. P. Thompson, Corsoer, rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Wilhelmina, J. Petersen, ballast, Gothenburg; Director, W. Robinson, stukgoed, Londen; Mathilda, H. Kuhn pannen en stukgoed, N. Amerika.

Van Middelburg gezeild:

Johan Georg, H. H. van Rhen, garst, Londen.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.